LITERATURA RUSEASCĂ ACTUALĂ

Două poeme de Alexandru Block

„Cei doisprezece"

de Dr. I. DUSCIAN

Tălmăcirea înţelesului acestei poeme făcută de criticul rus Ivanov-Razumnic.

Ştim foarte puţin ce se petrece în Rusia sovietică, de care, e pare că ne desparte o vecinicie. Din când în când însă străat şi prin această depărtare nesfârşită veşti cari ne uimesc rin tragicul lor. Şi cu toate acestea se pare că nu s'a sfârşit otul acolo şi că licăreşte încă o lumină la care oameni ar puea să se oprească şi să vadă mai departe şi mai clar.

Aşa ar părea că este, dacă credem pe un cugetător rus i un estet de valoare, Ivanov Razumnic, care, într'o carte apărută de curând la Berlin în ediţia *Sciţii* (Skythen) şi intitulată *„Încercări în vijelie şi furtună"* vorbeşte de două poezii le poetului rus *Alexandru Block*, mort, nu de mult, de foame n Rusia societică, şi care ar fi, după Ivanov Razumnic, îndestulătoare ca să facă ca cel dintâi an al revoluţiei ruseşti să fie ocotit ca un an bogat în istoria literaturei ruseşti. Aceste poezii sunt *„Cei doi spre zece"* şi *„Sciţii"*.

Amândouă poeziile mi-au fost cunoscute de mult şi dacă 'am vorbit cititorilor români, cari n'au putinţa de a le citi în useşte, cauza este că cuprinsul lor cerea o tălmăcire care nu era în puterea mea. Traducerea lor va ispiti, sunt sigur, pe poeţii basarabeni şi am cunoştinţa că d. Buzdugan, care a reuşit ă ne redea aşa de bine pe un poet rus tot aşa de greu de redat ntr'o altă limbă ca şi Block, pe Balmont, a tradus *Sciţii*; tălmăcirea însă a acestor poezii, care după *Ivanov Razumnic* nsemnează o epocă în istoria culturei ruseşti, nu o putea face le cât un rus şi un rus de talentul şi cultura lui Ivanov Razumnic, de aceea am lăsat în sarcina lui tot greul acestei tălmăciri.

De aceea, de şi nu împărtăşesc entuziasmul criticului rus entru Revoluţia rusă, aşa cum a degenerat, totuşi voi reda idel entuziasmul său faţă de fondul spiritual al poeziilor lui Block, în care Razumnic vede o adâncă revoluţie a vremurilor le azi.

* * *

„Cei doi spre zece" — este o poemă a Petersburgului revoluţionar de la sfârşitul lui 1917 şi începutul lui 1918, un poem de sânge, de noroi, de crimă, de decădere omenească. Aceasta — pe un plan. Pe celălalt plan—este poemul de eternă, universală *Dreptate* a aceleeaşi revoluţii, despre aceea, cum prin aceeaşi oameni murdăriţi de sânge, se duce în lume vestea dulce a liberării oamenilor. Căci spune d. Ivanov Razumnic, şi cei doi spre zece apostoli ai lui Christos au fost omorâtori şi păcătoşi.

In capitolul cinci al *Faptelor apostolilor*, se spune că apostolul Petru a ucis pe bărbatul şi soţia, Ananie şi Sapfira, pentru că aceştia au ascuns averea lor de comuna creştinească.

Şi aci era Christos? Aci el nu era — e drept — dar el era alături de crima aceasta, de asupra ei — el mergea în fruntea celor doi spre zece trimişi ai lui în lume.

Şi înaintea *„Celor doi spre zece"* din poema lui Block, doi spre zece ucigşi şi a drapelului lor roşu agitat de vânt: —

Cu o cununiţă albă de roze
Merge Isus Christos....

Şi nu poate el să nu meargă înaintea acestor doi spre zece căci dacă nu de-a-dreptul după ei, dar fie chiar pe lângă ei stă acel omenesc, pe care-l auzim acum în vijelia şi furtuna timpului.

*

O veste dulce s'a răspândit două zeci de veacuri în urmă — scrie d. Ivanov Razumnic, vestea despre eliberarea sufletească a omenirei. Dulce a fost această veste şi mare, pentru că eliberarea sufletească a omenirei nu cuprindea ea oare şi eliberarea ei fizică? S'a arătat că nu, — nu o cuprinde. Să se iubim unii pe alţii, ca pe noi înşine, — aceasta a fost formula internă; iar cea din afară — a fost să fim ca şi în trecut: să ne vindem unul pe altul în robie, să ne pedepsim unul pe altul. Formele robiei şi ale pedepselor s'au schimbat cu veacurile, au devenit tot mai perfecte şi mai dureroase, de la robia fizică am trecut la cea economică, de la cea economică la cea sufletească. Şi oamenii au priceput că după libertatea lăuntrică, proclamată de creştinism, în lume trebue să vie libertatea externă, libertatea deplină politică, libertatea deplină socială.

Vestea dulce a revoluţiei sociale lumea veche a primit-o cu duşmănie, după cum cu vrăşmăşie a primit lumea veche a lui Petronius vestea dulce a revoluţiei sufleteşti. Dar cu această revoluţie lumea veche a isprăvit socotelile foarte repede, căci văzând că nu o poate învinge pe din afară, a intrat în ea, şi a supus-o sieşi. Lumea veche — a primit creştinismul.

Două mii de ani în urmă ne găsim la o nouă răscruce, de la revoluţia socială mergem spre una sufletească. Calea e lungă şi înfrângerea nu va avea loc curând. Ea va sosi, probabil atunci, când va fi limpede omului, *că nu există eliberarea omenirei nici în revoluţia socială, nici în cea sufletească, dar numai în ele amândouă*. Vijelia şi furtuna curăţitoare a revoluţiei sociale ascunde însă în sine un mare adevăr. Adevărul acesta nu-l văd nici intelectualii, nici scriitorii, nici burgheziii, dar o văd mulţi din aceia cari au pornit cu „cei doi spre zece" din poemul lui Block. Şi pentru acest adevăr, care merge împotriva voinţei lor în Univers, Poetul Block, împodobeşte cu „cununiţa albă de roze", fruntea revoluţiei ruseşti.

* * *

Vijelia de zăpadă a revoluţiei se începe din cele dintâi versuri ale poemei lui Block şi din cele dintâi rânduri, cerul negru şi zăpada albă — par'că sunt simbolul aceleei dublicităţi care se manifestă pe lume şi care se zbate în fiecare suflet omenesc:

Seara neagră.
Zăpada albă
Vântul, vântul!
Pe picioare nu se ţine omul....

Aşa în tot lungul poemei, trec, se încrucişează, două motive lăuntrice. Seara neagră — sângele, murdăria, crima; zăpada albă — acel adevăr nou, care cu aceiaşi oameni, merge în lume. Şi dacă poetul s'ar fi mulţumit numai cu o singură temă şi ne-ar fi arătat numai o singură învelitoare „neagră" a revoluţiei, sau numai esenţa ei „albă" — ei ar fi putut fi acceptat de un lagăr sau de altul din cele cari stau faţă în faţă în Rusia de azi. Dar poetul, un adevărat poet, ne dă într'un singur tablou, un adevăr îndoit

Seara neagră
Zăpada albă.

Toată poema este în aceasta!

Şi pe fondul acesta, prin cortina albă de zăpadă, poetul desemnează cu trăsături negre Petersburgul de la sfârşitul lui 1917. Aci este şi afişul mare *„Toată puterea Adunărei naţionale"* şi *„tristul tovarăş popă"* şi *bătrâna, care nu pricepe* şi *„plânge nefericirea Rusiei"*... Şi toate acestea sunt aşa de mărunte, aşa de departe de acel mare ce se petrece în lume, în cât una contra întregului acest poate devine „o ură sfântă".

Şi pe acest fond, sub cerul negru, sub zăpada albă care cerne, merg „cei doi spre zece". Poetul nu-i poetizează nici cum. Dimpotrivă.

„In dinţi, ţigaretă, pe frunte chipiul, în spinare le-ar merge bine halatul de ocnaş". Iar fostul lor „tovarăş Vania, cu o mantia de soldat şi cu mutra de dobitoc, zboară cu Katia într'o sanie cu felinare electrice pe ulube".

Toţi „doi spre zece" sunt nişte criminali, a căror mâini o dată au fost udate de sânge, Petrucha, unul din ei, va ucide apoi pe Katia.

Aceştia sunt oare apostolii noei veşti de libertate? In fruntea acestora merge cu cununiţa de roze albe Isus Christos? Şi de data aceasta el s'a unit cu cei fără de lege? Sau şi de data aceasta, dacă fără de legea nu se iartă, cel puţin este acoperită de ceva mai superior?

Dar cine poate spune de cât sânge n'au fost pătate şi mâinile celorlalţi apostoli ai lui Christos. De ce lor ertare şi acestora nu? Şi apoi chiar dacă merg ei contra lui Christos şi contra cruceĭ, cu

Libertatea, libertatea
Ei, ei, fără cruce!

Dar totuşi înaintea lor este *crucea şi rozele albe*.

Ceea ce este negru în sufletul *celor doi spre zece* nu le poate fi ertat dar se acoperă — spune Ivanov Razumnic, — de acel adevăr care este în conştiinţa lor. Ei sunt criminali, dar ei simt vijelia acea universală, a căreĭ grăunte de nisip sunt ei. Pentru adevărul cesta pe care burghezia nu-l înţelege, aceşti *doi sprezece* s'au înrolat în armata revoluţionară. Pentru adevărul acesta ei şi ucid, ei şi mor. Ştiu ei că au pornit împotriva lui Atlas, care ţine pe umerii lui toată aşezarea lumei vechi? Ştiu, şi în aceasta este vestea dulce a revoluţiei sociale. Căci iată cum îi descrie Block:

Noi spre răul tuturor burghezilor
Focul universal 'l vom aprinde,
Focul universal în sânge:
Doamne binecuvântează-ne!

E drept că ei nu ştiu căruĭ duh aparţin, ei nu ştiu cât de adâncă este transformarea care are loc în lume, dar ei simt ca „Sfânta Rusie", toată lumea veche este de partea cealaltă a abisului care ne desparte. Ei ştiu şi strigă: „înainte, înainte, popor muncitor!

Ţineţi pasul revoluţionar,
Inamicul neobosit nu doarme.
Tovarăşe, ţine arma, nu te teme
Şi trage drept în sfânta Rusie.

Ei ştiu că lupta va dura multă vreme, dar ei simt că vrăşmaşul lor, puternicul *Atlas* nu mai este o putere doar un câine rebegit cu coada între picioare. El a fost îngenunchiat de la prima încăierare, dar *cei doi spre zece* ştiu că el se poate deştepta şi sunt cu băgare de seamă.

Şi iată cum de la Petersburgul real revoluţionar, poema lui Block ne duce în strânsoarea chestiilor universale. Tot e real, de tot te poţi atinge şi tot e simbolic, în acelaşi timp totul e semnul din afară a întâmplărilor viitoare.

Aşa a fost şi Puşkin în poezia lui *„Călăreţul de aramă"*: la frontiera dintre real şi deasupra prevederilor istorice. Astfel de comparaţii permite poema lui Alexandru Block să fie făcute.

In ea noi vedem prăbuşirea Rusieĭ, prăbuşirea Rusieĭ lui Petru. Burghezimea pe care Block o compara cu un câine parşiv, simbolizează căderea aceasta.

Stă burghezul la răscruci
Şi în gulerul hainei şi-ascunde nasul
Iar lângă el zgribulit cu părul aspru
Stă cu coada ascunsă un câine parşiv.

Stă burghezul ca un câine flămând
Stă mut ca o întrebare,
Şi vechia lume ca un câine uitat
Stă alături de el, cu coada între picioare.

* * *

Dar ce s'a făcut cu omorul? Unde este Katia? Stă întinsă Katia moartă? Iar Petrucha are mâinile roşii de sânge şi cu nimic nu-şi va spăla el mâinile sale. Aceasta este tragedia ei internă, dacă el s'a putut ridica până la ea. Dar uraganul universal, dar conştiinţa adevărului superior, dar încercările în vijelie şi furtună — l'au făcut pe acest tâlhar negru unul din cei *„doi spre zece"*. Şi putem noi uita, că *„tâlharul cuminţi"* care a fost răstignit alături de Christos, a avut de asemenea mâinile înroşite de sânge? Nu uităm şi nu ertăm — aceasta numai *Cel* ce a fost *Răstignit* a putut erta. Dar de la înălţima tragediei universale a Golgoteĭ nu ne vorbeşte oare acest sânge de vestea dulce a Eliberăreĭ? Şi nu ne spune el, că şi el'alt tâlhar răstignit lângă Christos, *„tâlharul nebun"*, care n'avrut s'audă de cuvântul ertăreĭ, va intra şi el cu cel'alt tâlha care s'a pocăit, în Raĭ?

La înălţimea tragediei universale care se joacă acum în lume, îndură încercările lor în vijelie şi furtună, şi aceşti *doi şse zece simbolici?* Când atingem elanul a ceea ce se implinşte acum în Univers — pentru noi nu mai există „Petrucha", „garea din dinţi", „chipiul pe frunte", „halatul de ocnaş pe şte"... Sau mai drept vorbind, — toate aceste există, — dar ei mai vedem aceea ce ne arată poetul în cei *doi spre zece* ai ei. Noi vedem cum:

...ei merg fără numele sfântului
Toţi doi sprezece — înainte.
La toate gata
Nimic neregretând.

Şi minunea creaţiunei poetice ne sileşte să vedem în cuântul „înainte" nu numai stradele Petersburgului, dar depărarea universală.

Noi vedem ceva mare, universal, ce se ascunde în dosul nicului, omenescului. Şi toată partea finală a poemei ne pregăteşte pentru ultimile versuri:

In depărtare merg cu pas măreţ.
— Cine e acolo? Eşi!
—Este vântul cu flamura roşă
Care tremură înainte.

Înainte — un val de zăpadă înghetată
— Cine e în valul acesta — arată-te!
Numai un câine ticălos, flămând
Se clatină în urmă.

— Lasă-mă în pace, răţoiule
Cu baioneta te-oi gâdila
Lume veche, ca un câine parşiv
Dispari din ochi-mi — te omor!

Rânjeşte dinţii — lup flămând.
Coada a strâns'o — dar nu se opreşte,
Câine rece, câine fără neam...
Ei, răspunde, cine vine?

Aci noi simţim, aci noi ştim, şi nu vom uita nici odată, că nu este vorba de câinele răios cu coada între picioare care umblă după cei „douisprezece", dar este *Atlas* care a susţinut pe umărul său când-va universul, care a fost doborât când-va de Creştinism, dar apoi a reuşit să-l nimicească acest creştinism. Şi nu trebue să vedem *în cei doi sprezece*, doi sprezece soldaţi ai „armatei roşii" dar trebuie să vedem dincolo de furtuna de zăpadă, vestea dulce a scăpărei. Când vom vedea, când vom înţelege toate acestea, atunci vom înţelege şi vom primi cu tot sufletul şi ultimile cuvinte, care, aşa de necesar, aşa de splendid, închee această poemă, atât de splendidă, atât de trebuincioasă tuturor, poema despre vestea cea nouă, cea dulce şi care a fost spusă Universului întreg:

Astfel merg cu pas măreţ...
In urma lor un câine flămând,
Înainte cu steagul roş de sânge
De furia viscolului nevăzut
Şi de gloanţe neatins;
Cu pasul dulce deasupra viscolului
In vulberea de perle a zăpezei,
Cu cununiţa albă de roze
Merge înainte — Isus Christos

Acela care nu înţeleg, acela care nu simte aceasta — acela nu va simţi şi nu va înţelege „problema veche" pusă din nou lumei vechi.

Iar acela care o va înţelege o va şi deslega drept. Pentru că vechea problemă este aceeaşi şi ea însemnează: *omul*.

In timpul ei, revoluţia creştină a născut în lume „un nou om" liber sufleteşte, dar a suferit o înfrângere şi omul n'a devenit liber de cât sufleteşte. Astăzi se pune problema liberărei fizice, sociale şi sufleteşti a omului. In vijelia şi furtuna revoluţiei s'a pus această problemă lumei. Şi Block a putut să ne arate aceasta nu cu vorbe abstracte, dar cu o creaţiune vie poetică. Iată de ce poema lui va fi citită zeci şi zeci de ani, căci ea a fost ecoul sufletului poetului rus la haosul revoluţiei ruse, la haosul revoluţiei mondiale.

* * *

Acestea sunt aprecierile lui Ivanov Razumnic făcute asupra poemului *„cei doi spre zece"* a lui Block. Poţi să nu fi de părerea criticului rus, poţi să fii de o părere contrară dar nu poţi să nu recunoşti că haosul care a cuprins Rusia are şi un înţeles lăuntric, adânc, zguduitor şi care va rămâne.

Când desbrăcăm Revoluţia franceză de toate nevoile şi minciunile ei, de tot sângele şi teroarea ei şi privim numai la adevărurile noui pe cari le-a dat Omenirei, trebue să recunoaştem că şi în această tragedie a fost, ca şi în cea rusească, care se joacă acum, şi ceva lăuntric care a rodit şi înflorit în atâţia oameni de atunci şi până azi şi în vecii veciilor va rodi şi înflori: vestea liberărei omului.

Dr. I. Duscian

POVEŞTI PENTRU TINERET

Bubi şi Diana

de ALI-BABA

Bubi avea nevoie de un tovarăş. Pentru a fi drepţi, ei nu ne-a spus nici odată că i-ar trebui cineva cu care să împărţească oasele şi tot ce rămânea dela bucătărie.

Despre partea asta puteam fi fără grije: mânca singur nu numai ceia ce i se dedea, dar şi ce putea lua, fără să ne mai supere şi pe noi şi să ne ceară.

Decât Bubi îmbătrânise. Vederea îl slăbise şi scăzuse în putere. Pe semne că nici cu auzul nu stă tocmai bine.

Din trei Olteni, câţi au intrat eri în curtea noastră, n'a lătrat decât la unul din ei pe care avea o pică veche.

Pentru toate acestea am socotit că e mai bine să-i dăm lui Bubi un tovarăş, care urma să-l fie şi moştenitor în ziua în care Bubi ar fi închis ochii pentru vecie.

Aşa s'a făcut că a venit Diana în casa noastră, devenind şi ea un membru al familiei.

După nume aţi gândi poate, că Diana e un câine de vânătoare care ar băga în toţi sperieţii pe iepuri, potârnichi, prepelite şi altele ca acestea.

Aici vă înşelaţi rău de tot. Ma întâi, Diana n'a fost nici odată la vânătoare şi nu prea e speranţă că are să se ducă de azi înainte. Până acum nici n'a văzut măcar cum e la obraz un iepure sau o prepeliţă.

De aceia, dacă s'ar întâmpla să întâlnească un iepure în drum, nu ştiu care din doi are să se sperie mai mult şi are să o rupă la fugă: Diana sau iepurele?

Şi ştiţi pentru ce? Pentru-că Diana nu e de loc un câine de vânătoare şi neam de neamul ei n'a ştiut cum se vânează.

De ce i-am zis atunci Diana, după numele aceleia care — după cum veţi fi aflat — a fost zeiţa vânătoarei?

Pentru-că aşa a vrut naşul, iar naşul Dianei nu e altul decât unchiul nostru, cel cu sacul plin de glume şi cu buzunarele pline de toate bunătăţile. Şi unchiul a avut dreptate să-i dea acest nume.

Să vedeţi cum s'a petrecut lucrul. Nu trecuseră nici două zile de când o luasem pe Diana şi ea se împrieteni cu noi, par'că ar fi fost de un veac în casă. Sărea, se juca, trăgea de păr pe copii când dormeau, le lua, fără să le ceară măcar voie, bucăţica din mână, îşi vâra botişorul în farfuria lor de mâncare şi făcea şi alte pozne de acestea.

Iţi scăpa, bunioară, batista în mână? Hop! Diana o prindea numai decât. Şi crezi că ţi-o aducea înapoi, dându-ţi-o aşa politicos şi cum i-ar şedea bine unui căţel cu creştere bună? Nici gând de aşa ceva! O lua în gură şi fugea cu ea. Dacă vroiai să i-o scoţi dintre dinţi, trăgea de te mirai de unde găseşte atâta putere. Ce să mai lungesc vorba? Nu era chip ca batista să scape teafără din colţii Dianei.

Sau gândiţi că se purta într'altfel cu mănuşile, cu ciorapii ce-i găsea pe jos cu hainele ce atârnau în cuier?

Tocmai acestea făceau bucuria Dianei şi-i dedeau ocazia să-şi arate puterea dinţilor ei.

Mai ales cu mănuşile. Ori-cât le-am fi ascuns noi, ea tot sfârşea prin a le descoperi. Când le găseam, după ce trecuseră prin colţii ei, nici nu ne mai dedeam osteneala să i-le luăm înapoi. La ce bun? Nici meşterul cel mai dibaciu nar fi putut să facă din nou o mănuşe din toate bucăţile şi fâşiile ce erau împrăştiate prin odaie şi prin coridor.

Aceasta e Diana, care a fost luată să fie tovarăşa şi după aceia urmaşa lui Bubi. Iar unchiul i-a dat numele de Diana, pentru-că a văzut-o că e strasnică vânătoare de mănuşi.

Tineţi să o cunoaşteţi şi mai bine? Are părul alb şi lins, cu o mare pată neagră pe partea stângă, urechile şi capul îi sunt de o culoare castanie închisă, are botul lung şi ascuţit şi e făloasă de origina ei, căci se trage din neamul cel nobil al „Foxilor".

Cu Bubi şi Pisi nu s'a putut împrieteni şi nu aceştia sunt de vină.

Mai întâi, ea n'a ştiut să se ia cu binele pe lângă Bubi Uită că Bubi e un câine înaintat în vârstă, iar ea o căţeluşe abia fătată.

Aşa, de pildă, tocmai când lui Bubi îi era lumea mai dragă, adică în ceasurile când, lungit la soare, vroia să-l mai tragă un puiu de somn şi să-şi mai odihnească cele oase bătrâne, pe Diana o apucau toate năbădăile.

Ham! ham! şi iar ham! Il apuca de coadă şi-l trăgea ca o nebună, până ce bietul Bubi ţipa de durere. O mai certa el, o mai ameninţa cu colţii lui bătrâni, cari tot mai erau buni să-i găurească cojocul, dar nu era chip şi fel ca blestemata de Diana să se astâmpere şi să-i dea pace.

In zadar Bubi îşi ascundea coada subt el. Diana îl apuca de urechi, îl apuca de păr, un păr pe care Bubi obişnuieşte să-l poarte cât mai lung.

Ce mai vorbă? Pentru Bubi trecuseră, se sfârşiseră zilele bune şi liniştite.

Diana a vrut să se poarte la fel şi cu Pisi, decât aicea nu prea i-a mers, căci Pisi i-a arătat că nu e uşor de glumit cu dânsul. In adevăr cum a făcut ham! ham! şi a vrut să sară asupra lui, Pisi i-a şi repezit laba, făcându-i pe urechi şi pe bot câte o linie de sânge, de a chelălăit Diana două ceasuri. Aşa că tot Bubi era cel pe care Diana îl supăra într'una.

Dar şi răbdarea are o margine. Intr'o zi dăduse un mare noroc peste Bubi. Adusese în curte un os pe care era ca la un chilogram de carne. N'avea cum să-l fi cumpărat, căci nimeni nu-i dăduse bani. Mai ştiam că nu se bucură de mare credit pe la măcelari, precum ştiam că printre vecini nu se găseşte cineva care să facă pomeni cu chilograme de carne pentru sufletul vre-unui câine încetat din viaţă.

De aceia, nu era tocmai lucru curat felul cum Bubi găsise bucata de carne, pe care abia o ducea în gură.

Ori-cum o fi, Bubi s'a retras în colţul cel mai depărtat al curţii şi s'a pus pe mâncare cu o poftă de credeai că nu mai văzuse carne în viaţa sa.

Dar nici nu începuse bine, când hop! şi Diana.

„Ham! hîm!" îi zise aceasta salutându-l şi cerându-l să-l facă şi ei parte.

Bubi nici nu s'a înjosit să răspundă salutului. Avea doar atâta necaz pe dânsa! I-a zis numai odată supărat „hâăm!", adică „fugi încolo, că n'are să fie bine de cojocul tău".

Decât Diana a făcut pe surda şi obraznica. Se apropie şi mai mult de Bubi şi întinse botu-i lung şi ascuţit, ca să se înfrupte din bunătatea de carne.

„Hâăm!", adică „fugi, Diano, că are să fie rău".

Dar Diana închipuindu-şi pe semne că Bubi vrea numai să glumească, în loc să se retragă, se îndesă şi mai mult şi se aruncă chiar asupra unei bucăţi de carne.

Văzând aceasta, Bubi nu-şi mai pierdu vremea cu vorbe şi sfaturi. Isi întrerupse o clipă masa începută şi înşfăcându-o pe Diana, o ridică în sus, o scutură de câte-va ori şi o izbi cu putere de pământ. După aceia, o prinse între labele sale, cari, cu toată vârsta sa înaintată, tot mai aveau destulă putere, şi începu să o muşte aşa, încât gândeai că vrea să o sfâşie.

Diana ţipa ca din gură de şearpe şi se zbătea căutând să scape dintre labele şi colţii lui Bubi. Dar acesta era hotărât să-i de o lecţie, care să o cumintească. Ba îmi pare că avea gânduri şi mai rele. Ai fi zis că vroia să o lase beteagă pentru toată viaţa.

A trebuit să sărim noi din casă, pentru a o scăpa pe neastâmpărata căţeluşe. Am scăpat-o cu multă cazna, după ce l'am ameninţat pe Bubi cu bătaia.

Zic „l'am ameninţat", căci de bătut, nu ne-ar fi lăsat nici odată inima să dăm în credinciosul Bubi, care îmbătrânise în serviciul nostru.

Şi se mai ştie că oamenii cari nu iubesc animalele şi se poartă rău cu ele, sunt în genere oameni răi cari nu-şi iubesc nici pe semenii lor.

Cât despre Diana, am dus-o în casă şi am îngrijit-o. Cojocul îi era rupt şi găurit în mai multe locuri. Din fericire, nici una din răni nu era aşa de gravă, în cât să-i pună viaţa în primejdie.

In câteva zile s'a vindecat pe deplin şi nici nu se mai cunoştea că Bubi o scărmănase aşa de bine.

Diana este din nou veselă şi neastâmpărată.

N'a uitat vechiul ei obiceiu de a vâna ciorapii, ghetele, hainele şi mai ales mănuşile.

Cu toate acestea, lecţia primită dela Bubi i-a folosit la ceva. Acum se uită cu respect la el şi îl ocoleşte. Când Bubi doarme, nu-l mai supără, nu-i mai strică somnul şi nu-l mai trage de păr şi de coadă.

Bubi poate să-şi trăiască din nou zile liniştite şi să-şi caute în tihnă de bătrâneţele sale.

ALI-BABA

Rebeliune

lui Horia Furtună

Strop de lumină s'a desprins din noapte
şi s'a culcat pe unda verdelui lac,
sau poate pe albastrul florilor de liliac —
sau pe aroma pometurilor coapte.

O stea rebelă s'a refugiat pe pământ.
Fulger a tăiat subţire norii
(scântee albă dintr'un circuit),
o coadă de rachetă a strălucit
prevestind că sunt aproape zorii.

O stea pe care n'am ştiut s'o împac,
din sufletu-mi, un cer în răzvrătire
— s'a desprins cu-o scurtă pâlpâire,
cum s'ar desprinde un măr dintr'un copac.

Sergiu Dan

Piatra-Neamţ, 1922.